

Від мрій про армію до справжньої війни: історія молодого артилериста

- 17 червня 2023 р.

Наш герой — артилерист В'ячеслав, на псевдо «Маестро». Продовжуємо авторський проєкт «Героям Слава»

У свої 24 він ставить собі чіткі особисті цілі про сім'ю, військову кар'єру, саморозвиток.

Коли йому 26, розуміє, що кохання було ефемерним, війна — неминучою, а найціннішим є життя побратимів.

До армії він не мав жодного стосунку, хоча мріяв про службу. І цьому посприяли обставини: за пів року до великої війни переїхав до Тернополя, вирішив, що саме час підписати контракт. Так 24-річний В'ячеслав став артилеристом. Спершу — номером обслуги, а згодом йому запропонували підвищити кваліфікацію: вивчитися на навідника. До навчання, впродовж трьох місяців, знайомився зі службою, вивчав статuti, ходив в наряди, їздив на полігони, брав участь у стрільбах. Усе йому вдавалося легко, тому від пропозиції не відмовився. Навчався на навідника і командира гармати одночасно, щоб зуміти замінити старшого по службі.

Легко в навчанні

— Я — завзята людина, — розповідає про себе В'ячеслав. — Мав велике бажання вчитися, все відбувалося дуже швидко.

За доволі короткий термін наш герой опанував найбільш цінні бойові навички, однак не сподівався, що так швидко доведеться їх застосовувати в реальній практиці: за два тижні після навчання росія нападає на Україну.

Працювали і перед “нулем”

В'ячеслав зосереджується на своїй роботі, намагаючись якнайкраще і найбільш вправно виконати кожне поставлене завдання.

І хоч прийнято вважати, що “піт артилерії береже кров піхоти”, тобто прикривають нульові позиції з відстані, однак бувало, що підрозділ В'ячеслава працював і перед піхотою. За час служби працював уздовж всієї лінії фронту.

Найважче, каже, було в обороні Києва. Два тижні — наполегливої цілодобової роботи.

— Цифри в очах “пливли”, треба було постійно вмиватися, спав тільки у переїздах по пів години, — згадує. — Будили мене за пів години до роботи, щоб помився, активізувався і не допустив похибок, бо найменші промахи в моїй роботі можуть бути дуже значними.

Точність його розрахунків вирішує успіх багатьох військових операцій, тому він завжди працює на верхній межі своїх можливостей.

— Люблю, те, що роблю, за що б не брався, стараюся виконати по-максимуму, — вмотивовано говорить військовий. — Робота навідника дуже точна: це — цифри, кутомір, приціл. Командир гармати дає мені установки, по них я наводжу і чекаю команди “постріл”. Все, що для цього потрібно фізично виконати, — розкрутити підривники, підготувати заряди та іншу рутинну роботу — допомагають побратими.

Разом з тим В'ячеславу необхідно підтримувати техніку у відмінному стані, адже, “дівчинка” (саме так хлопці називають гармату, — прим.ред.) потребує постійного обслуговування і уваги. Від цього невід'ємно залежить не тільки її продуктивність, але і безпека особового складу.

— Гармата при роботі розкручується від вібрації, — каже В'ячеслав. — Потрібні різні інструменти. Волонтери передають запчастини, за весь період зібрав все необхідне, хоч на початку роботи на мав одного ключа.

Мотивує побратимів

Прізвище у нашого героя — музичне, тому псевдо дали йому відповідне — Маестро. Каже, що не музикант, хоча в дитинстві грав на гармошці. Не можемо не запитати про музику і пісню на фронті.

— Співаємо дуже рідко, — розповідає неохоче. — Хіба що в дорозі, коли повертаємося з роботи з хорошими враженнями. Починають зазвичай старші, а молодші — підтримують. І пісню вибирають таку, що кожен знає: “Ой, у лузі”.

У розрахунку хлопці віком від 22-х до 47-ми. Наймолодший — командир, а “заряджаючий” — найстарший, каже Маестро. В дружньому колективі зовсім не відчувається різниця у віці.

— Інколи можемо пожартувати: “майте повагу до пенсіонера”, — тепло усміхається співрозмовник.

І якщо Маестро не виступає ініціатором в музиці, то в роботі — залюбки. Приміром, на нових позиціях важливо передовсім окопатися і добре замаскуватися, каже. Тому сам розпочинає, а всі інші підтримують. В'ячеслав любить повторювати, що окоп — це 80% життя, або: “чим нижче в землі, тим довше проживем”. Такі дієві мотиваційні примовки зібрав з різних джерел. Колектив — розуміє і підтримує.

Шукає нагоди почитати

Злагоджено хлопці виконують і всю побутову роботу, її попри бойові завдання, багато. Тут — дисципліна і чітко розділені обов'язки, враховуючи здібності і вподобання.

— Куховарити у нас любить Олежка, — з посмішкою продовжує навідник. Коли ми на завданнях, хтось один залишається готувати їжу. Готують усі по черзі, крім мене. Готують смачно. Меню залежить від наявності продуктів. Найчастіше — картопля, іноді макарони, а часом — гречка. Варять хлопці і супи. З м'ясного — консерви, хоч буває, привозять і свіже м'ясо. Воно недовго зберігається, тому використовуємо його якнайшвидше — смажимо на шампурах.

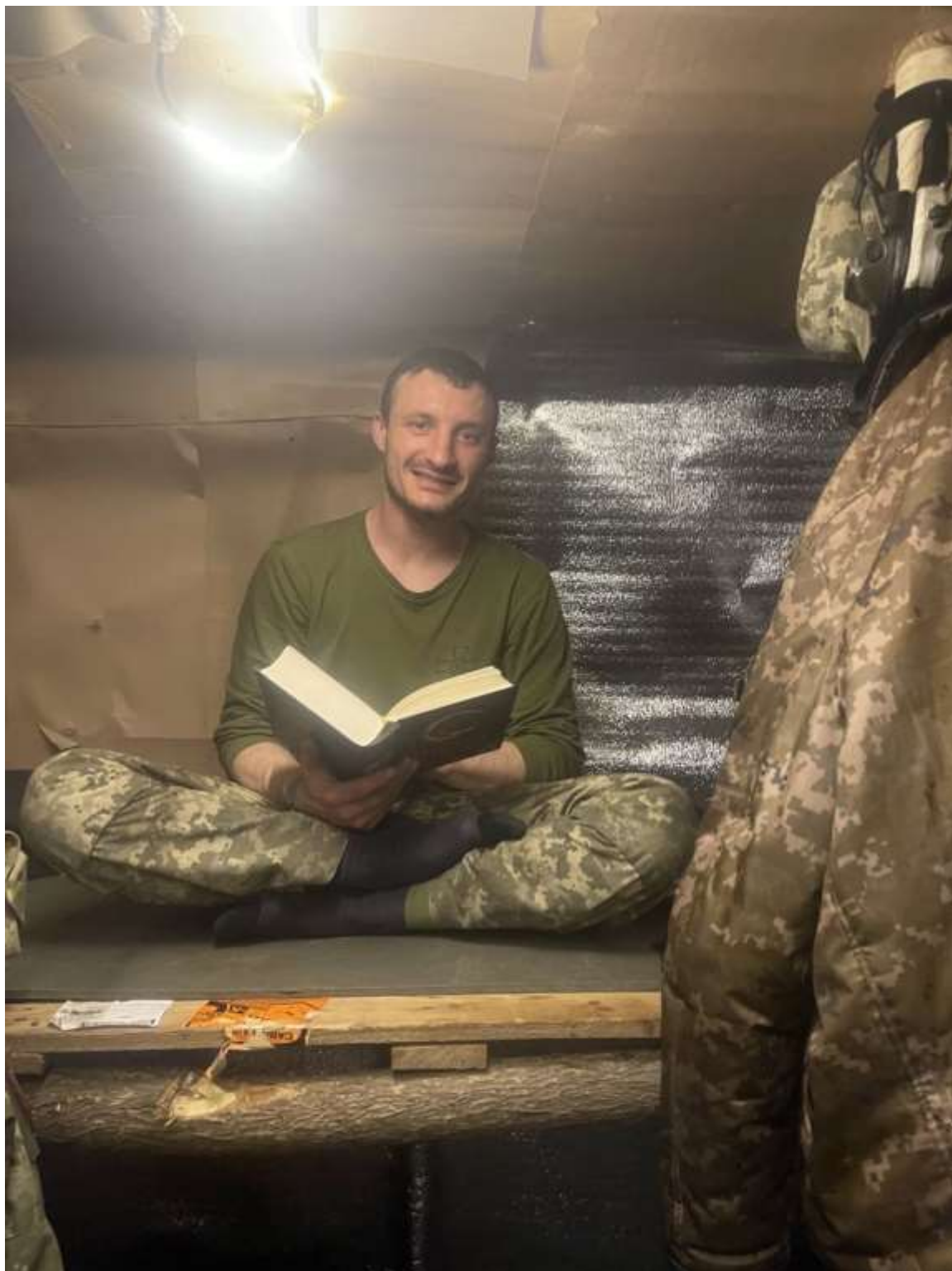

Найбільше сумує за домашніми варениками зі смаженою цибулькою. А зараз намагається тримати себе в відповідній формі і навіть влаштовує розвантажувальні дієти. Обов'язкова складова дозвілля бійців — спорт.

— Коли є час, щоб помитися, поїсти, відпочити, то, користуючись нагодою, займаємося спортом, — веде далі військовий. — В районі зосередження ми облаштували турнік, бруси, є скакалка, додаткова вага для тренувань, усе перевозимо з собою.

Є у нашого героя ще одне цікаве захоплення, на яке, навіть там, на фронті, він знаходить час. Це — читання книг. Замовляє їх поштою, купуючи в Інтернет-книгарнях.

— Міняємося після роботи, є вільна хвилинка — я собі за книжечку, — ділиться Маестро. — Люблю почитати. Ті книжки, що вже прочитав, відправляю поштою додому, натомість замовляю нові. Це — переважно історична література і саморозвиток.

Що кажуть колеги по службі?

Цілеспрямований, відданий справі, ночами не спить, якщо треба розібратися у справі, знайти причини неполадок, чи налаштувати систему для найпродуктивнішої роботи по противнику. Так характеризують нашого героя побратими.

Була стрільба коли, обладнання не могло потрапити в ціль через неполадки прицілу, — пригадує командир батареї Моряк, — то заради того, щоб на наступний день ефективно працювати по ворогу, він півночі провів біля прицілу, перелистуючи безліч підручників, вираховуючи прицільну поправку гармати на кожну соту і на наступний день відпрацювали бездоганно.

За словами командира, Маестро — це та людина, яка знає заради чого він — тут.

<https://te.20minut.ua/lyudi/vid-mriy-pro-armiyu-do-spravzhnoyi-viyini-istoriya-molodogo-artilerista-11827666.html>